

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 2 Lei

„Doamne, om n'am, că dacă se va turbura apa, să mă bage în scaldătoare.“

(Ioan 5. 1—15.)

Intre alte nenumărate minuni, pe cari le-a făcut Isus vindecând toată boala și toată neputința întru popor, este și vindecarea minunată a slăbănogului, care zăcea de 38 ani lângă lacul Vitezda din Ierusalim, numit și lacul oiei având cinci despărțăminte și în care zăcea mulțime de bolnavi așteptând mișcarea apei; că ingerul Domnului odată pe an se scoboria în acest lac turburând apa, iar care dintre bolnavi intra întâi după turburarea apei, se făcea sănătos și se vindeca de boala lui.

Isus Hristos, ca Dumnezeu atotștiutor vede și cunoaște suferința și boala îndelungată a slăbănogului, îl întreabă cu iubire și compălimire, că voiește oare să fie sănătos? Slăbănogul răspunde, că nu are om să-l ajute de a fi așezat în scaldătoare și de 38 ani alți bolnavi mai isteți, prevenindu-i lui, se vindecă, iar el rămâne tot suferind și neputincios, Sărmane slăbănog, tu „n'ai om“? Tu nu cunoști, nu simțești, n'ai ajuns la cunoștința adevărului, că Căla ce cu tine vorbește, este „doftorul sufletelor și al trupurilor“, este fiul lui Dumnezeu, carele s'a făcut om pentru mântuirea ta și a tot neamului omnesc. Isus vindecă pe slăbănog admoniindu-l „Eată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.“

În zilele noastre mulți isteți, numiți și șmecheri, se îndeasă în toate părțile, în tot locul, în toate direcțiile cu obrăznicie afirmând, că merită să fie ajuturați și avansați, iară cei merituosi, cei suferinzi de mizerie,

cei modești sunt înlăturați pe motivul, că „n'au om“ n'au protectori, — însă să nu despereze, Isus este lângă dânșii și după lungă răbdare le va răsplăti suferințele și vrednicile lor conform scripturei: „Fie ție după credința ta.“

Lacul oiei a închipuit și taina botezului, că precum cel bolnav intrând în apa lacului se vindeca de toate suferințele sale, așa cel ce se botează, se spală și curățește de tina și boala păcatului strămoșesc și se face sănătos sufletește. Mai închipuiește lacul din Vitezda și taina pocăinței, că precum în acel lac scaldându-se bolnavii, se vindecară trupește, așa cei ce se spală cu lacrimile părerei de rău în taina pocăinței, se curătesc sufletește de toate boalele păcatului.

Turburarea apei prin inger se aseamănă și cu muștrarea conștiinței pe care o stârnește adesea ori în sufletul nostru ingerul păzitor, aducându-ne aminte de păcate și îndemnându-ne la mărturisire sinceră.

Cele cinci foișoare din baia Vitezdei ne reamintesc cele cinci simțuri ale omului, prin care omul păcătuiește, adică: vederea, auzul, gustul, mirosul și pipăirea.

Cele cinci foișoare ne mai aduc aminte și de cele cinci lucruri, cari se recer la pocăință și anume: cercarea sau ispitirea conștiinței, părerea de rău pentru păcate, propusul tare de a nu mai păcătui, mărturisirea păcatelor și facerea destul pentru păcate.

Lacul Vitezda se tâlcuește și „Casa îndurării“, deoarece Hristos neașteptând țișetele de durere ale slăbănogului, îi întinde mâna îndurătoare și îl vindecă.

Sfatul jidovesc și farizeii impietriji la inimă, cari în loc să laude pe Domnul și să-i mulțumească de fapta și minunea iubirei și a îndurării sale dumnezeiești, vindecând

pe acel nefericit bolnav, fiind cuprinși de invidie și ură față de Isus, hotărăsc moartea Lui, se aseamănă cu toți păcătoșii impietriți la inimă, cu ereticii, necredincioșii și pocăiții zilelor noastre, cari prin bârfire, calomnie, prin vorbe și cărți mincinoase, în tot locul și cu toate mijloacele tălmăcind sfânta lege a lui Isus după volnicia lor, voiesc a atrage în rătăcire și la osândă pe mulți creștini; iar acei creștini cari le urmează, sunt bolnavi sufletește ca slăbănogul și nu voiesc a cunoaște pe dulcele Isus, nu aud glasul conștiinței lor, care îi îndeamnă la calea mântuirii prin cuvintele: „Veniți la mine cei osteniți și veți afla odihna sufletelor voastre.”

D. V.

Fericiți sunt: ceice n'au văzut și au crezut...

... Iară Toma, — unul din cei doisprezece învățăcei ai Lui, — nu fusese de față atunci... acolo... când li-se arăta „în carne și oase” celorlalți învățăcei după mărita Sa înviere din morți: Christos-Domnul... El, — care se mai numea și Geamă-nul, — era cunoscut de altfel înaintea lor cași un om cu o fire cam ciudată. Știuseră ei de mai înainte, că fratele lor întru apostolie: Toma, este un om închis, măsurat la vorbă și mai ales și înainte de toate: neîncrezător în vorba, în spusele altora. Rar om, în care se încredea. El era din felul acelor oameni, cari înțeleg să se plece mai mult în fața faptelor decât a vorbelor... Totuș mare le-a fost mirarea și nu voiau să-și creadă urechilor, când, — după ce văzuseră pe Domnul... înviat... s'au întâlnit cu Toma și acesta, — nu voia să le creadă lor pe cuvânt, marea și îmbucurătoarea veste ce i-au adus'o: că a înviat Domnul și L'au văzut și au vorbit cu El... Toate silințele lor de a-l face să le creadă știrea cea nouă a lor, se dovediră zădarnice...

Ce e drept, — Toma, — poate și-a mai reamintit în gândul său, că Domnul și Învățătorul său, Cel răstignit de curând, — le spusese încă fiind în viață, cu multă vreme înainte, că va pătimi, va muri și... că a treia zi va învia... Și acum, când vin la el acești iubiti și cei mai apropiați frați

ai lui, întru apostolie, — asupra cărora nici umbra unei bănueli de neîncredere nu putea și nu trebuia să se apropie, — în sufletul lui pe neașteptate se petrece o neînțeleasă și uimitoare schimbare... Se impietrește întru inima sa — și nu-i chip, să-l poată face, să le creadă... vestea învierii. Ci, — mai mult, — fără să stea mult pe gânduri, — le aruncă în fața lor încremenită de mirare și de uimire, acele cuvinte, cari au rămas cași o neuitată și adâncă amintire pentru toate timpurile: „De nu voiu pune degetul meu în semnul cuielor și de nu voiu pune mâna mea în coasta Lui, nu voiu crede...” Și se vor fi tulburat mult în fața acestei schimbări neașteptate alui Toma, ei, — Apostolii, cari nu și-ar fi putut închipui vreodată, că acesta, — Toma, unul din „aleșii” Domnului, să fie în stare să se încapățineze în așa de mare măsură și să se lase cuprins atât de mult de întunerecul necredinței.

Ci nu după multă vreme, nepătrunsa înțelepciune dumnezeiască astfel a întocmit, că Cel înviat: Christos-Domnul s'a arătat iarăș Apostolilor și Învățăceilor, — de astă dată însă fiind și Toma — „necredinciosul” de față. Acela care nu era chip să primiască și să se plece în fața acestui adevăr. Si Domnul, care cunoaște și cele mai ascunse gânduri și simțiri ale sufletului omenesc și care cunoscuse „schimbarea” lui Toma, cum îl vede, îl chiamă să se apropie: „vino” și pune degetul tău în semnul cuielor și adă mâna ta și o pune în coasta mea... și nu fii necredincios, ci credincios... Apoi cu o mustrare vrednică de cea mai înțeleaptă blândeță dumnezeiască i-a spus acele nemuritoare cuvinte, cari cuprind miezul și înțelesul vecinicului adevăr al credinței noastre creștine: „Dacă văzuși, — Tomo crezuși, însă: Fericiți sunt ceice nu au văzut și au crezut...” Și de atunci, — au rămas acestea sfinte cuvinte cași o nepătrunsă dovadă a nemărginitei înțelepciuni dumnezeiești și o vecinică învățătură pentru toate neamurile și timpurile până la sfârșitul veacurilor, ca să se știe și să se înțeleagă că: Fericiți sunt ceice ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el... Deoarece credința noastră creștină din auz este, iar auzul se razimă și se nutrește din cuvântul lui Dumnezeu vestit de preoții bisericilor. Și „celce vă ascultă pe voi (pe preoți) zice Domnul nostru Isus Christos, pe mine mă ascultă și

„celce mă ascultă pe mine, ascultă pe celce m'a trimis pe mine,” adică pe Tatăl nostru cel din ceruri.

De aceea, ori de câte ori ne va fi dat, să auzim din sf. Evanghelie, vestindu-se cercarea în credință a sf. Apostol Toma, o învățătură adâncă și nestrămutată să desprindem, că: „cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Domnului nu vor trece.” Iar învățoșaii la inimă și încăpăținații „atât de deștepți” ai zilelor noastre, să și aducă aminte, că și ei vor vedea odată pe Acela, „pe carele l'au împuns” prin păcatele lor, însă nu în chipul bunului și blândului învățător, precum fericitul Ap. Toma a avut cândva deosebitul prilej să-l vadă, ci în chipul înfricoșatului Judecător, care îi va lămuri și le va răsplăti după vrednicie . . .

Ce e viața ?

La aceasta întrebare chimistul răspunde, că viața e o ardere lentă. Mecanicul susține, că viața nu e altceva, decât funcționarea bună a mașinei organismului. Naturaliștii spun că viața e instinctul de conservare al individului și al speței. Filosofii conform concepției lor, înțeleg altfel și altfel viața și scopul ei. De ex. Platon spune, că în viață noi ne apropiem de ideile desăvârșite și eterne, Aristotel vede scopul vieții în meditația plină de demnitate, iar Hobbes spune că viața e lupta tuturor în contra tuturor. Deci vedem că viața e privită din multe puncte de vedere și ne întrebăm, că pe care din acestea îl putem accepta ?

Omul creștin trebuie să vadă în viața pământească o cale, ce duce la eternitate. Viața este acea mare, prin care navigând ajungem la portul cel dorit, la Cer. Ce urmează de aici ? Urmează, că noi nu trebuie să privim pământul ca locuința noastră stabilă și că neplăcerile și nenorocirile trebuie să le considerăm de peripetejiile călătoriei noastre. Va să zică nu ne vom alipi prea mult de lucrurile pământești, toate aceste vor fi pentru noi lucruri secundare ; principalul fiind câștigarea fericirii veșnice. Nu ne vom amesteca în afaceri necurate, căci noi știm că folosul lor vremelnic, poate să ne aducă peirea veșnică ; nu vom fi invidioși căci știm că pe pământ nimeni nu e de invidiat și prin urmare vom trata pe

deaproapele nostru cu bună voință, cu sinceritate și cu generozitate. Ne vom privi unul pe altul ca tovarăși de drum și ne vom grăbi să ne ajutorăm reciproc. Și deja, dacă suntem milostivi față de alții, putem să așteptăm fericirea veșnică conform promisiunii : Fericii sunt cei îndurători, căci aceia îndurare vor afla.

Dar dacă înțelegem că viața nu e decât un mijloc pentru a ajunge fericirea veșnică, atunci nici năcazurile ei nu ne vor atinge prea mult. Atunci vom ști că toate nefericirile, bolile, tot nenorocul care ne atinge sunt semne date de bunul Dumnezeu, ca nu cumva să credem că fericirea noastră se poate găsi pe pământ. Atunci de iubiiții noștri morți ne vom despărții în speranța revederii, atunci vom înțelege că ei gustă după moarte o fericire mai desăvârșită, decât noi și atunci cele mai mari dureri ale vieții devin sentimente duioase-blânde a căror colorit le va da resemnarea și speranța. Și dacă noi vom crede într'adevăr, ce a spus înțeleptul Solon lui Kroesus, că nimeni nu e fericit înaintea morții sale, atunci nu vom avea motiv ca să fim neconsolați pentru moartea unei persoane iubite.

Și dacă ne întrebăm, care teorie despre viață să o primim dintre cele amintite ; a chimistului sau a mecanicului, a naturaliștilor, sau careva teorie filosofică să o acceptăm, nu știm ce să ne răspundem. Căci nici una nu ne liniștește, nu ne dă siguranță că viața merită să fie trăită. Punctul de vedere creștinesc e acela, care ne face capabili ca între toate suferințele și nenorocirile, să nu ne pierdem nădejdea în fericirea care va veni, — deși pe pământ nu se prea arată — acolo, „unde nu este durere nici suspinare ci viață fără de sfârșit.”

Dr. Irina Berinde.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Înțelesulmistic al numerilor.

În secolul al IX. a trăit contesa Duoda, care pentru fiul său a scris un manual, în care se află următoarea explicație mistică a numerilor :

Unu înseamnă unitatea absolută, pe Unul Dumnezeu. Doi ne aduce aminte cele două testamente, sau cele două porunci ale iubirii : porunca de a iubi pe Dumnezeu și aceea de iubi pe deapropoalele noastre. Trei înseamnă Desăvârșitul în cele Trei Persoane ale Lui ; cine crede în Ele, se va mântui. În numărul patru, să privești cele patru direcții cardinale, sau cele patru evanghelii, care sunt vestite pe fața întregului pământ. Cinci înseamnă fecioarele înțelepte, cari au fost cinci la număr, sau cele cinci simțuri ale omului. Cine își păstrează aceste curățenie și nevinovăție, va avea parte de dublă recompensă. La numărul șase adu-ți aminte de cele șase urcioare cu apă și de cele șase epoci ale lumii, în care cei buni și cei răi erau amestecați. Șapte e numărul lămpilor, care luminează în casa Domnului, căci șapte Taine sunt. La numărul opt te gândește la cele opt suflete, care au fost salvate din potop în barca lui Noe. Aceste simbolizează pe aceia, cari născându-se din nou, prin apa botezului, sunt demni, ca să ajungă învingătoare cele opt fericiri. Nouă sunt categoriile îngerilor, cari au suportat ispita neclintii. Zece înseamnă zecuiala ce o dăm Bisericii, despre care, — conform declarațiilor Sf. Părinți, — credem și mărturisim că o vom primi înmulțită, cândva, în cer.

Și din aceste câteva șiruri putem să vedem că creștinii din evul mediu în toate momentele s'au gândit la cele sufletești, căci ei au știut foarte bine ce importanță are salvarea sufletului. Dar noi ? ! ! .

Dr. Irina Berinde

Nr. 11 și 21—1931.
tr. Sigh. și Mara.

Cercular

cătră ven. Cler din districtele protopopești Sighet și Mara.

Prin aceste sunt rugați M. on. Frații-Preoți a se prezenta la conferința preoțească, ce va avea loc în Săpânța, la 14 Mai crt. pe lângă următorul

PROGRAM :

1. La orele 10 a. m. Serviciul divin
2. Deschiderea conferinței
3. Desbaterea proiectului privitor la arondarea nouă a districtelor protopopești.
4. Disertațiunea on. Vas. Balint din Giulești, despre A. G. R. U. ca mijloc pentru elevarea vieții sufletești în parohii.
5. Rezolvirea unui caz moral-pastoral.
6. Eventuale propuneri.
7. Închiderea conferinței.

Sighet, la 28 April 1931.

ILARIU BORȘ

protopop.

Scrisoarea enciclică a sfântului Părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă îndreptată cătră Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adaus de Rugăciune cătră Maica Sfântă, pentru a obține prin mijlocirea ei, întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârtică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de orice condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunii Sighet.

Calendar săptămânal.

3—9 Maiu 1931.

3. Dumineca. Slăbănogului. (Ev. Ioan 5, 1.) M. Timoteiu.
4. Luni. C. Muc. Pelaghia.
5. Marți. M. Irina.
6. Miercuri. Dreptul Iov.
7. Joi. S. Muc. Acachiu.
8. Vineri. S. Ap. și Ev. Ioan.
9. Sâmbătă. Pror. Isaia 699 înainte de Hr.

